

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 728/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 15 września 2023 roku wydany w sprawie II K 122/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.				

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>2.1.2.1.</p>			
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. obraży prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.: art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, a także 5 § 2 kpk poprzez:</p> <p>- niedopuszczalną i błędną ocenę wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez M. K.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	

polegającą na ocenie sprzecznej z dyrektywami art. 7 kpk i prowadzącą do niewłaściwej ich interpretacji oraz końcowe uznanie, że w/w przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, co było podstawą do przyjętych następnie założeń co do tego sprawstwa, ocenę dowodów w sposób skrajnie niekorzystny dla oskarżonego,

- brak rozważenia całokształtu sprawy i dowolną ocenę zebranych w sprawie dowodów;

2. w sposób dorozumiany:
zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez ustalenie, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa;

a ponadto, że się do niego przyznał na jakimś etapie postępowania;

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Jako, że wynikający z całościowej interpretacji apelacji, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, powiązany ma być z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów i brakiem uwzględnienia całokształtu sprawy, powyższe zostaną omówione łącznie.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy, nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku wydanego w sprawie II K 122/22 i mających wpływ na jego treść, albowiem sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił.</p> <p>Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku – który ma uzasadniać końcowe wnioski apelanta - nie może sprowadzać się tylko</p>		

i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II AKa 162/10). Innymi słowy: sama możliwość przeciwstawienia

poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, że sąd I instancji nie naruszył w przedmiotowej sprawie w żaden sposób przepisów postępowania, w szczególności wymienionych w apelacji obrońcy tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, toteż poczynione przez niego ustalenia faktyczne, dotyczące zaistnienia sprawstwa oskarżonego – w oparciu o ujawnione i prawidłowo ocenione dowody, polegają na prawdzie i nie mogą być kwestionowane.

Wbrew twierdzeniom apelanta, zgromadzone w sprawie dowody, oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (czyli zgodnie z dyrektywami

opisanymi w art. 7 k.p.k.), dają pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przypisanego mu czynu.

Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie może się więc ostać, gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków. Oceny tej nie są w stanie skutecznie obalić, czy zmienić argumenty zawarte w apelacji obrońcy.

Sąd odwoławczy zauważa, że rację ma obrońca podnosząc, iż nie można przyjąć, by oskarżony M. K. (2) w toku postępowania przygotowawczego (bądź kiedykolwiek indziej) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości.

Faktycznie, pomimo werbalnego stwierdzenia „Do zarzucanego mi czynu przyznaję się” i złożenia wniosku o dobrowolne

poddanie się karze,
M. K. merytorycznie
nie wyjaśniał o
kierowaniu
pojazdem po
spożyciu alkoholu.
Czytając apelację
można jednak
wywieść wniosek, iż
apelant nie dość
starannie
przeanalizował
pisemne motywy
orzeczenia
wydanego przez
sąd meriti. Otóż
dokładna analiza
tego dokumentu
prowadzi do
wniosku, iż sąd I
instancji wcale nie
ustalił, by M. K.
(2) przyznał się do
sprawstwa (swojej
winy w zakresie
przypisanego
przestępstwa !),
w szczególności
świadczą o tym
zapisy zawarte w
części uzasadnienia
zatytułowanej:
„Ocena dowodów”
z k.291v, 292v-293
akt. Wynika z niej,
iż za wiarygodne
uznano jedynie tą
część wyjaśnień
oskarżonego, w
których przyznał
on fakt spożywania
przez siebie alkoholu
w godzinach pracy
oraz udania się
pojazdem na stację
paliw w jej trakcie
w celu zakupu
alkoholu. Natomiast
za niewiarygodne
uznano te

wyjaśnienia
oskarżonego, w
których kwestionuje
on, by na odcinku
drogi P.- obwodnica
O. prowadził swój
pojazd w stanie
nietrzeźwości.

Sąd rejonowy
słusznie zauważa,
iż oskarżony nie
potrafił logicznie
wytłumaczyć, jakim
sposobem znalazł
się na miejscu
pasażera w swoim
samochodzie
unieruchomionym w
przydrożnym rowie,
a przy tym że podał,
iż zakupiony alkohol
spożył po godzinie
11.00 siedząc w
swoim pojeździe na
miejscu pasażera
jeszcze w swoim
miejscu pracy. To
konfrontacja
merytorycznych
wyjaśnień M. K.
(2) z zeznaniami
np. W. K. i L.
C. (1), analizowana
w kontekście całości
zebranych w sprawie
dowodów oraz
innych pewnych
ustaleń co do
miejsc i charakteru
pracy oskarżonego,
słusznie
doprowadziła do
uznania, iż w tej
części wyjaśnienia
oskarżonego nie
mogą polegać na
prawdzie. Sąd
rejonowy
przekonująco,

zgodnie z
dyrektywami
określonymi w art. 7
kpk, wykluczył takie
właśnie spożywanie
alkoholu, o jakim
wyjaśniał M. K..

W szczególności
logicznie i
przekonująco
przeanalizował
wariant związany z
możliwością
pojawienia się w
sprawie nikomu
nieznanej i
nieustalonej osoby,
która miałaby wsiąść
za kierownicę w
pojeździe
oskarżonego i
wywieść go, z
bardzo szczególnego
i niebezpiecznego
miejsca pracy (praca
pilarzy w
ogrodzonym,
odległym,
zalesionym,
oznakowanym
zakazem wstępu i
nieдоступnym dla
osób postronnych
terenie), czy też
gdzieś po drodze
dosiąć się w
takim charakterze,
a następnie po
spowodowaniu
kolizji porzucić w
aucie. W toku
postępowania II K
308/19 oskarżony
wyjaśnił, że po
zakupie alkoholu na
stacji benzynowej
(gdzie, jak ustalono,
na stację i w
drodze powrotnej

kierowcą pojazdu był L. C.) wrócił z kolegą-pilarzem do lasu, ale po przepracowaniu 10 minut zrezygnował z niej, bo postanowił, że będzie jednak sobie spożywał alkohol w swoim pojeździe (po czym wsiadł do niego na miejsce pasażera i zaczął spożywać alkohol, a następnie nie wie co działo się z jego osoba i samochodem do chwili ujawnienia w pojeździe leżącym z rowie przez policję). Niebagatelne jest, iż opisywana przez M. K. „swoboda” w poruszaniu się przedmiotowym pojazdem przez inne osoby, jawnie klóci się z uzgodnieniami oskarżonego, jakie poczynił on rano z innymi kolegami-pilarzami, których miał po pracy odwiedzić do domu, a dokładnie swoim samochodem (którym wjechał głęboko w las) odwiedzić ich do miejsca, w którym pozostawili oni swój pojazd. Sąd odwoławczy zauważa, że właśnie analizy miejsca i rodzaju pracy wykonywanej przez oskarżonego oraz jego kolegów w

dniu 30 kwietnia 2019r., a przy tym analizy czasu i miejsca spożywania alkoholu, o którym w kolejnych wyjaśnieniach podawał M. K., zabrakło przy ocenie materiału dowodowego dokonywanego w sprawie II K 308/19.

Nie sposób jest także pominąć tego, na co słusznie zwróci uwagę sąd meriti dokonując swoich ustaleń, że z akt płynie czytelny wniosek o wyjątkowo niefrasobliwym, sprzecznym z prawem zachowywaniu się oskarżonego w miejscu pracy. Spożywanie alkoholu w miejscu (i czasie) pracy jest przecież zabronione. Oskarżony wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego podał, że alkohol spożywał dopiero „po pracy”, co nie jest prawdą, bo pracę w dniu 30.04.2019r. miał zakończyć po dokonaniu cięcia i odwiezieniu swoich kolegów, czego już z powodu swojego stanu nie mógł uczynić (inni pilarze

musieli prosić o pomoc i wzywać inne osoby do lasu). Takie zachowanie może potwierdzać skłonność oskarżonego do zachowań sprzecznych z prawem i idealnie wpisuje się w dokonane w sprawie ustalenia. Ważnym jest, że w pojeździe oskarżonego nie ujawniono żadnych butelek po alkoholu, który miałby spożywać w nim M. K.. Wreszcie prawidłowo oceniono wnioski końcowe płynące z opinii biegłego toksykologa. Stan nietrzeźwości oskarżonego był wyjątkowo duży, gdzie z życiowego i zawodowego doświadczenia także wynika, iż to kierowcy w takim właśnie stanie najczęściej powodują kolizje bądź wypadki drogowe.

Skarżący obrońca eksponuje w swojej apelacji przede wszystkim to, iż – w jego mniemaniu – nieprawidłowo ustalenia niekorzystne dla M. K. oparto na jego własnych wyjaśnieniach w

których miałby przyznać się do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, co, jak już wywiedziono powyżej, nie jest prawdą. Stąd także całkowicie niezasadne, a dokładnie niepasujące do sprawy są rozważania apelanta o znaczeniu „wyjaśnień”, jako dowodu.

Nie ma racji skarżący, gdy próbuje wykazać obrazę art. 5 § 2 kpk. Zgodnie z tym przepisem na korzyść oskarżonego rozstrzyga się wątpliwości, których nie da się usunąć. Innymi słowy, można stosować omawianą zasadę dopiero wtedy, gdy możliwość dokonania pewnych ustaleń za pomocą swobodnej oceny dowodów została wyczerpana. Przyjmuje się, że sytuacja równoznaczna z "niedającymi się usunąć wątpliwościami" jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia

życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego Wrocławiu z 31.1.2012 r., II AKa 403/11, Legalis). Artykuł 5 § 2 kpk odnosi się bowiem do "wątpliwości" sądu, a nie stron czy ich przedstawicieli procesowych. Sąd odwoławczy zważył, że z przywołanego przepisu wynika powinność podjęcia przez sąd wszelkich dostępnych kroków, w celu dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa i dopiero stwierdzenie braku takiej możliwości i zobowiązuje go do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego. W przedmiotowej natomiast sprawie, ocena dowodów w niej zgromadzonych dokonała prawidłowo przy uwzględnieniu wszystkich dyrektyw określonych w art. 7 kpk, a przy tym ich całościowa

<p>ocena, pozwalala na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków w zakresie sprawstwa oskarżonego. Skoro tak, to nie może być mowy o obrazie przywołanej zasady domniemania niewinności.</p> <p>Reasumując: ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd meriti jest ze wszech miar poprawna i prowadzi do jednego tylko logicznego wniosku o kierowaniu przez M. K. (2) pojazdem w stanie nietrzeźwości.</p> <p>Wymierzone sprawcy kara i środki karne nie noszą cech rażącej ich niewspółmierności.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania przez sąd rejonowy;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
- ze względów wyżej opisanych brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelanta;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	- zmiana treści art. 178a § kk obowiązująca od dnia 1 października 2023r., zgodnie z którą: kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3;	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Wobec oskarżonego orzeczono samoistną karę grzywny, co aktualnie (tj. w chwili orzekania) ze		

względu na zmianę treści art. 178a § 1 kk obowiązującą od dnia 1 października 2023r., nie byłoby już możliwe. Dziś ten przepis przewiduje jedynie karę pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Z tego powodu, uznając że obowiązująca w dacie 30 kwietnia 2019r. ustawa Kodeks karny była względniejsza dla M. K. (2), uzupełniono podstawę prawną jego skazania o przepis art. 4 §1 kk.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia,		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć o sprawstwie, winie i karze; szerzej wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- uzupełnienie podstawy prawnej skazania o przepis art. 4 §1 kk w brzmieniu na datę 30 kwietnia 2019r.;		
Zwięźle o powodach zmiany		
- wskazano w punkcie 4.1.;		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt 3	Na podstawie art. 636 § 1 kpk obciążono oskarżonego, jako osobę posiadającą dochód, a którego apelację uznano za niezasadną, całością kosztów procesu powstałych na etapie postępowania odwoławczego. Złożyła się nań opłata za skazanie i wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa tj. 20 zł. tytułem ryczałt u za doręczenie pism.	
	7. PODPIS	
0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 15 września 2023 roku w sprawie II K 122/22		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			

#	uchylenie	#	zmiana	
---	-----------	---	--------	--